

et Forlig mellem disse mere vellønnede Tjenestemænd og Regeringen, vilde vi ikke gaa pure imod det, idet de paagældende maatte tage Konsekvenserne af deres Stilling.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig. Jeg ønsker ikke at komme ind paa Ændringsforslagene i Almindelighed, men har, som jeg begyndte med at sige, holdt mig til det rent principielle. Jeg skal dog gøre opmærksom paa, at jeg maaske dog kan finde nogen Tilslutning til det, jeg her har sagt, hos den ærede Ordfører for Venstre, da han om de ugifte udtalte, at de egentlig burde have haft noget mere. Det er derfor særlig det, jeg vil søge at vække Opmærksomhed for indenfor Udvalget. Naar vi for vort Vedkommende, som sagt, ikke kan gaa med til Forslaget, er det paa Grund af den Urimelighed, der fremkommer ved, at man tager 10 Millioner paa Dyrtidstillæget og kun 4 Millioner paa Konjunkturtillæget. Det er en Ordning, som er fuldkommen i Strid med de Forudsætninger, hvorunder vi i sin Tid indførte disse to Tillæg. Hvis Staten var i en saadan Tilstand, at det var nødvendigt at gaa til saa stor en Nedsættelse, maatte det naturligst være, om Ministeren havde vendt Forholdet om og sagt: Nu gaar vi til f. Eks. 30 pCt.s Nedsættelse af Konjunkturtillæget og en Nedsættelse paa en Portion af Dyrtidstillæget. Som Sagen nu stiller sig, kan vort Parti ikke gaa med, medmindre det skulde lykkes indenfor Udvalget at faa Tilslutning til Ændringsforslag i samme Retning — det behøver ikke at være ordret de samme — som dem, vi har tilladt os at stille i Folketinget. Dersom dette ikke finder Sted, ser jeg mig desværre nødsaget til ved den endelige Afgørelse ved tredie Behandling at stemme imod Lovforslaget.

Finansministeren (N. Neergaard):

Jeg kan takke det ærede 4de landstingsvalgte Medlem (Ejsing) og det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper) for deres Tilslutning til Lovforslaget. De to ærede Medlemmer, som talte for Socialdemokratiet og for det radikale Venstre, gik jo imod Forslaget, i hvert Tilfælde i dets nuværende Form, og jeg har et Par Bemærkninger at gøre til dem.

Det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Dahl) mente, at der i Statens finansielle Stilling ikke var nogen som helst Begrundelse for dette Forslag. Her maa jeg først gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at alene den Omstændighed, at Statsbanernes Indtægter paa det af det

foregaaende Ministerium fremlagte Finanslovsforslag var regnet ca. 10 Mill. Kr. for højt, noget, som man efter min Mening allerede den Gang kunde se, vilde medføre, at der uden Vedtagelse af Nedsættelsesforslagene vilde fremkomme et Underskud paa den endeligt vedtagne Finanslov. Det vil altsaa sige, at Nedsættelsesforslagene er nødvendige blandt andet for at undgaa Underskud paa Finansloven. Der til kommer, at man, om jeg saa maa sige, har taget paa Forskud nogle af de Lettelser, der trængte haardst paa, Takstnedsættelserne: Postvæsenets, som jo faktisk blev lagt til Rette allerede af den foregaaende Regering og gennemført fra 1. Januar i Aar, og den Nedsættelse af Godstaksterne paa Jernbanerne, som traadte i Kraft den 1. April. Man har her taget paa Forskud, og det betyder yderligere, at hvis man lader disse Lettelser staa alene og ikke vedtager Nedsættelsesforslagene, vil der fremkomme et endogsaa meget betydeligt Underskud paa Finansloven. Det er altsaa ganske urigtigt, at der i Statens finansielle Stilling ingen Begrundelse er for Forslagene, og det er urigtigt ogsaa af den Grund, at ind under Statens finansielle Stilling hører ogsaa Spørgsmaalet om, hvorvidt Skattetrykket ikke er for stærkt under de nuværende ændrede Prisforhold, under den ændrede Kronekurs. Jeg troede, vi alle var rede til at besvare dette Spørgsmaal med: Ja, det er for stærkt. Der er jo ikke Skygge af Mening i, at naar vi ser Pristallet gaa ned til 181, holder det sig for Skatternes og Kontingenters Vedkommende oppe paa noget over 250; med andre Ord: Staten og Kommunerne har ikke vundet med i den rimelige Prisnedsættelse, som hele Situationen kræver. Derfor er det klart, at Statens finansielle Stilling nødvendiggør, at man gaar ned med disse Takster, Skatter og Afgifter for at komme til et rimeligere Forhold i saa Henseende og for at lade Staten holde Trit med det øvrige Erhvervsliv med Hensyn til Nedsættelse af sine Priser:

Det ærede Medlem fandt, at Regeringen havde haft et alt for stærkt Jag, og bebredede den ligesom det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Veistrup), at vi dog i det mindste ikke havde ventet til den 1. April 1928. Nej, vi kunde ikke vente af den Grund, som jeg lige har nævnt, at vi maatte have et ikke ringe Beløb alene til at sikre Balancen paa Finansloven, og at Situationen ude omkring i Erhvervslivet og Misforholdet som Følge af, at alt undtagen Skatter gaar ned, kræ-